

# РЕШЕНИЕ

№ 3537

гр. София, 03.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,**  
в публично заседание на 18.06.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Луиза Христова**

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **3233** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба, подадена от Б. С. Б. от [населено място], чрез адв. Д., срещу Решение от 27.02.2020г. на Председателя на Патентно ведомство, с което е оставено без уважение искането му за възстановяване на сумата от 180лв. за регистрация на марка с вх. № 157799, тъй като заявката за регистрация е оставена без разглеждане.

Жалбоподателят сочи, че е подал заявка до Патентно ведомство за регистрация на словна търговска марка. Заявката е оставена без разглеждане и производството е прекратено. Поради това жалбоподателят е поискал възстановяване на заплатената в производството държавна такса, както и е оспорил решението за прекратяване на производството по заявената марка пред съд. По искането за възстановяване на таксата е постановен процесния отказ, като таксата се счита за дължимо платена. Според жалбоподателя това заключение противоречи на чл.4 от ЗДТ, защото марката не е регистрирана. Таксата е платена за заявяване и експертиза до три класа – 140лв. и публикация в Официалния бюлетин на заявка – 40лв. Експертиза на заявлението в случая не е извършвана, тъй като заявлението е оставено без разглеждане на етапа на допустимост на заявката съгласно чл.44, ал.2 от ЗМГО. Публикуването в Официалния бюлетин е следващ формалната експертиза и експертизата по същество етап, до който въобще не се е стигнало. Поради това същите следва да бъдат върнати на заявителя. Освен това таксите са недължими и поради липса на тарифа за таксите, издадена на основание чл.4, ал.1 от ЗМГО. Поради това се иска отмяна на процесното решение.

Претендират се разноси по списък.

Ответникът - Председателя на Патентно ведомство, редовно уведомен, изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения излага в писмено становище по съществото на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Б. С. Б. е подал заявка с рег. № 157799 от 27.01.2020г. до ПВ на РБългария за регистрация на словна марка veto.bg за всички стоки от класове 9 и 11 и всички услуги от клас 35. Към заявката е приложена вносна бележка за сумата от 180лв., с основание – такса за регистрация ТМ. С решение № 157799 от 29.01.2020г. на държавен експерт от ПВ, заявката е оставена без разглеждане и производството е прекратено, защото е прието, че заявката не отговаря на изискванията на чл. 42, ал.3, т.1-4 и ал. 4 от ЗМГО: не съдържа списък на стоките и услугите, за които се иска регистрация, посочени с класификационните термини от заглавията на класовете, съгласно Международната класификация. Жалбоподателят е получил препис от решението на 04.02.2020г. и е подал жалба срещу него до АССГ. По жалбата е образувано адм. дело № 2111 от 2020г. на АССГ, 25 с-в. С влязло в сила определение от 22.04.2020г. по делото съдът е отхвърлил жалбата като неоснователна.

С искане вх. № 70138223 от 17.02.2020г. жалбоподателят е поискал възстановяване на заплатената държавна такса в производството. По искането е постановено процесното решение, в което е прието, че ЗМГО не предвижда ред за възстановяване на такси и следва да се приложи чл. 46 от ЗДТ като се извърши преценка за дължимостта на таксата. Същите са внесени на основание чл. 3 от ЗДТ във връзка с чл.4, ал.1, т.1, б. „а“ и т.3 от Тарифата за таксите, които се събират от ПВ. Следователно плащането е дължимо към момента на подаване на заявката и платената такса не подлежи на възстановяване. Решението е съобщено на жалбоподателя на 05.03.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните изводи:

Жалбата е допустима като подадена от лице с правен интерес срещу акт, подлежащ на съдебен контрол в законоустановения срок – жалбата е подадена на 18.03.2020г., подписана е с електронен подпис на адв. Д. съгласно приложено пълномощно и сертификат за персонален КУКЕП, валиден до 17.09.2021г. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от компетентния административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

Съгласно чл.4 от ЗМГО Патентното ведомство събира такси за заявяване и експертиза, издаване на свидетелство за регистрация, приоритет, опозиция, вписване на ползвател, подновяване на регистрацията, вписвания, поправка на явна фактическа грешка, обжалване, заличаване, отмяна, продължаване на срокове, възстановяване на срокове, подаване на заявка за международна регистрация и териториално разширение, заместване на национална с международна регистрация, информация, справки и извлечения от държавните регистри в размери, определени с тарифа, одобрена от Министерския съвет. Таксите се дължат за всяка отделна марка или географско означение, както и за всяко отделно действие, подлежащо на вписване. Към момента няма издадена нарочна тарифа по тази разпоредба, а се прилага ТАРИФА за таксите, които се събират от Патентното ведомство на Република България, одобрена с ПМС № 242 от 27.12.1999 г., с последно изменение след обн. на

ЗМГО - бр. 36 от 14.04.2020 г., в сила от 14.04.2020 г. Тарифата е приложима съгласно §3, ал.1 от ПЗР към Постановление № 65 на Министерския съвет от 10 април 2020 г. за изменение и допълнение на Тарифата за таксите, които се събират от Патентното ведомство на Република България, (ДВ, бр. 36 от 2020 г., в сила от 14.04.2020 г.). Според тази разпоредба по заявки за марки и географски означения, подадени след влизането в сила на този закон, но преди влизането в сила на постановлението, както е процесната, се дължат такси в съответствие с чл. 4, ал. 1, съответно ал. 2, от настоящото изменение и допълнение на тарифата. Следователно неоснователно е възражението на жалбоподателя, че липсва правно основание за внасяне на съответната такса. Що се отнася до размера на таксата, тъй като производството е приключило преди влизане в сила на цитираното изменение в Тарифата, същият се определя по редакцията ѝ от 12.12.2017г., а именно: за заявяване и експертиза на марка до три класа – 140лв. Съгласно чл.3, ал.1 от Закона за държавните такси държавната такса се заплаща при предявяване на искането за извършване на действието и/или при издаване на документа, за който се плаща такса, така както е указано в тарифата. В случая чл.42, ал.6 от ЗМГО предвижда към заявката при подаването ѝ да се приложи документ за платени такси. Вярно е, че към този момент марката не се регистрира и експертиза не се извършва. Но законът изисква плащането ѝ към този момент и жалбоподателят го е изпълнил. Ирелевантно е, че липсата на внесена такса към този момент се проверява не при установяване на датата на подаване на заявката по чл.44 от ЗМГО, а преди извършване на формалната експертиза по чл. 46 от ЗМГО. Това дава само допълнителна възможност на заявителя да внесе таксата в по-късен срок, като до внасянето ѝ заявлението не подлежи на експертиза, но не променя моментът на дължимост на таксата. Ирелевантно е, че заявката може да не стигне до експертиза, защото таксата се внася за заявяване и експертиза, а не само за заявяване. Следователно е дължима в цялост при подаване на заявката.

Относно твърдението на жалбоподателя, че е внесъл по-голяма такса с оглед извършването на публикация в Официалния бюлетин на заявката – 40лв., от вносната бележка действително се установява, че внесената такса е в размер на 180лв., въпреки че публикацията не е посочена като основание за внасяне. Съдът намира, че таксата за публикация спада към дължимите такси съгласно чл. 42, ал.6 от ЗМГО, доколкото чл. 49 от сз не предвижда допълнителна възможност за довносянето ѝ. Такава възможност съществува само по чл. 46, ал.1 от ЗМГО, която обаче касае проверка дали са платени таксите по чл. 42, ал. 6. Следователно тази такса също е дължима при подаване на заявката.

След като при подаване на заявката внесените такси в общ размер от 180лв. са дължими, същите не подлежат на възстановяване при последващо прекратяване на производството поради недостатъци в самата заявка. Това прекратяване може да стане на етап установяване на дата на подаване на заявката или на следващия етап при извършване на формална експертиза. На който и от двата етапа да е прекратено производството, действието по подаване на заявката е извършено преди него и таксата по чл. 42, ал.6 от ЗМГО не подлежи на възстановяване. Що се отнася до следващите етапи по разглеждане на заявката, там вече става дума за отказ от регистрация, а не за оставяне на заявката без разглеждане.

Фактът, че жалбоподателят е оспорил решението за прекратяване на производството, не променя горните изводи. Независимо дали съдът ще потвърди това решение или

ще го отмени и върне преписката за последващо процедиране, внесените от жалбоподателя такси по чл. 42, ал.6 от ЗМГО не подлежат на възстановяване като дължими към момента на заявяване.

Предвид изложеното жалбата на Б. С. Б. срещу Решение от 27.02.2020г. на Председателя на Патентно ведомство се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на ответника се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер от 200лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран така и на основание чл.172, ал.2, предл.5 от АПК., Административен съд-София град, II о., 41-ви състав

### Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Б. С. Б. от [населено място], чрез адв. Д., срещу Решение от 27.02.2020г. на Председателя на Патентно ведомство, с което е оставено без уважение искането му за възстановяване на сумата от 180лв. за регистрация на марка с вх. № 157799.

ОСЪЖДА Б. С. Б. да заплати на Патентно ведомство сумата от 200лв. разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: